

Történelem

Minden könnynek gyötrelemnek,
 Minden szónak, minden tettnek,
 Férfi-jajnak, asszony-jajnak,
 Szívettépő bús panasznak,
 Sötétségnek, fényességnek,
 Imádságnak, szidalomnak,
 Hideg szívnek, irgalomnak
 Magja terem! — élő magja.
 Szél felkapja. Rög ringatja.
 Dajkálgatják napok, éjek,
 Hónapok és hosszú évek,
 Rozzant kunyhók, díszes házak,
 Fáradt szívek, izzó vágyak...
 Dajkálgatja múlt és jelen
 — S lesz belőle: történelem!

MÓRA LÁSZLÓ.

Ünnepi beszéd hősök ünnepére.

MAGYAR TESTVEREIM!

Véletlen, vagy szándékosan történt-e, hogy az év legszebb hónapjának, májusnak virágban pompázó napjaiban szentelünk ünnepet a női és férfi eszményképnek? Május első vasárnapja az édesanyáké, mint akik a legszebb, legszentebb kötelességet teljesítik e földön, amikor biztosítva az emberiség fennmaradását, magukra vállalják az édesanyai méltóság fenségét, hogy életüket feláldozzák a családi szentélyben.

Amilyen szent áldozat azonban az édesanyai hivatás, éppen annyira szent és áldozat a hazáért való élet-feláldozás is. Ez a férfiaknak jutott osztályrészül. S hogy mindkettőt, a női és férfi eszménykép ünneplését virágos májusban végezzük, van abban valami fenségesen fölemelő.

A haza a mi mindenünk. Bele születünk, ő véd, gondoz, amíg arra szorulunk, neki dolgozunk, érte élünk, küzdünk férfikorunkban, hogy azután elvesztve erőnket, munkaképességünket ismét a haza gondviselő gondosságára bizzuk magunkat. Milyen felemelő érzés magyarnak lenni! Tudni azt, hogy minden magyar egytestvérünk, akiknek közös édesanyánk van: Magyarországi! Itt születünk, itt dalolt altató dalt édesanyánk, ezen az istenáldotta magyar földön, itt verejtékezünk a munka éveiben, itt építjük meg hajlékunkat, azon a földön, amelyben talán minden porszemet őseink verejtéke, könnye, vére szentelt meg magyarrá. És aztán, ha elkövetkezik az elválás nagy pillanata,